

levende menschen zullen gevoelen en geen luie nietsdoeners zullen worden.

De „smart”jongens verdienen goed geld, zooveel zelfs, dat zij soms een aardig bedrag aan dollars op de spaarbank hebben. Hun bestaan is anders verre van gemakkelijk of aangenaam. Bij de felle koude, die hier 's winters heerscht, is hun lot verre van benijdenswaardig — maar 't is hun „business” en geen die zich beklagen zal.

Elken nacht maken 5 à 600 jongens van deze philanthropische instelling gebruik, eene aantal gasten waarop iedere hotelhouder jaloersch moet zijn, hoewel de kwaliteit minder in hun smaak zou vallen.

Met Christmas hebben de jongens een kerstboom en worden ze onthaald op een volslagen diner. Dan heerscht er eene opgewekte, vroolijke stemming en worden zij weer eens kinderen, een oogenblik het harde, ruwe dagwerk volkomen vergetend.

Overdag wanneer de jongens er niet zijn, worden de lokalen gebruikt voor scholen, in 't bijzonder voor Italiaansche kinderen. Men vindt nog een paar van die inrichtingen, o. a. een in Leonard-street. Het beneden-lokaal der Lodging is dan de bewaarschool, terwijl in de andere de „groote school” gehouden wordt. Alleraardigst zijn die gele, zwartharige kindertjes, waaronder kleine schoonheden. 't Is verwonderlijk zoo gauw als de kleinen 't Engelsch, waarin alles onderwezen wordt, leeren begrijpen en spreken. Behalve de „teacher,” een aardig, geduldig en intelligent meisje, die de iets gevorderden onderwijst, is er voor de babies van 3 tot 6 jaar een jonge Italiaansche, die dikwijls als tolk moet dienen, wanneer de rimpelige, gele, verlepte moeders hun kinderen komen halen.

Van de News-boys komen we van zelf op de kranten, de papers, zoals ze hier heeten. Hierboven zeide ik het reeds, minstens 20 lokale bladen, waaronder Deutsche en een zeer lezenswaardig Fransch, verschijnen dagelijks. Bovenaan staat de „Herald”, het eigendom van den grooten Bennett; de krant bezit een eigen telegraafkabel naar Europa en wordt beschouwd als het eerste en beste blad in Amerika, mogelijk ter wereld. Met de „Times”, „Telegram”, „Evening Post” en een paar kleinere behoort het tot de neutralen, terwijl de „World”, de „Sun”, de Fransche „Courier” en het Deutsche orgaan de „Staats-Zeitung”, een paar Iersche en Italiaansche bladen bepaald democratisch zijn. De „Recorder” (de eenige krant ter wereld, die met gekleurde platen verschijnt *), de „Commercial Advertiser”, de „Tribune” en een aantal kleinere, zijn sterk gekleurd republikeinsch.

De strijd tusschen deze twee machten is ongeveer dezelfde als tusschen werknemer en werkgever — labor and capital —; terwijl de demokraat liberaal is, is de republikein behoudend. De republikein is hier de monopolist.

Bestaan de dagelijksche groote bladen reeds uit een eerbiedwaardig aantal pagina's, het is nog niets bij de Zondagsnummers van „Herald” en „Recorder”, die varieeren van 40 tot 50 pagina's en kosten meer iets dan de dagelijksche

*) In 1892.